

А. Каралийчевъ

Къмъ Божия гробъ.

Дѣдо Илийко живѣше въ една сламена колиба накрай село. Колибата му не бѣше оградена съ плетъ. Дворътъ му бѣше широкото зелено поле, кждето шарятъ бѣлорунни стада, земята ражда смаено зърно и никнатъ червенки гжби. Онуй равно поле, дето нѣма нито хълмъ, нито круша да хвърли сѣнка, че да има кжде овчаритѣ да подпладнатъ стада и жътваритѣ да се потулятъ, когато гърба на земята земе да се пука отъ лѣтната жегга. Дѣдо Илийко претегли голѣмо теглило на долния свѣтъ, затуй му се щѣше на горния въ рай да бжде. Имаше стареца единъ синъ. Де го сега? Преди деветъ години орѣше работното момче на нивата, когато додоха царски хора и го писаха да трѣгне бой да се бие. Нѣмаше какво да прави Пенчо, дѣдовия Илийковъ, замина, и отъ него време до день днешенъ не чу стареца нищо за сина си. Имаше дѣдо Илийко една кжщица, имаше въ кжщицата една добра бабичка. Тя му шѣташе. Когато се загуби Пенчо, бабичката не можа да го прежали. Една вечеря тя рече на стария:

— Дѣдо, дай да ти цѣлуна ржка.

— Защо?